

Гнѣвътъ му попрѣчи да продължи.

Али проговори бавно, съ по-ясенъ и по-високъ гласъ: — азъ не струвамъ нищо, азъ съмъ слѣпъ.

Султанътъ остана като вкамененъ отъ изненада. Той се вгледа внимателно и забеляза, че голѣмитѣ и отворени очи на просяка стоятъ неподвижни, като очи на статуя.

Всички обсипваха Али съ подаръци

Той стана, отиде при него, постави прѣсти предъ очитѣ му и тѣ не мигнаха. Тогава постави ржка върху рамото му и каза:

— Прощавай. Господъ знае, че се разкайвамъ за моята гордостъ, и на тебе, Али, ще дамъ доказателства за това разкаяние. Ти ме научи, колко е великъ Богъ, че ни е далъ свѣтлината; ти ми напомни, колко бързо-преходна е радостъта и колко непотрѣбна е гордостъта. Азъ ще ти помогна.